



ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

NOTES

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΝΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟΥ.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινῶς διὰ τὴν ἐκδικασθεῖσαν ὑπόθεσιν Γρήσα καὶ Σας ὑπῆρξε μεγάλον. Προεμνήνετο. Παρεκτός τῆς ιδιορρυθμίας τοῦ πρωτεύοντος κατηγορουμένου, τὸ περιέργον κοινὸν προσήλθεν ἵνα ἀντιληφθῇ ἐκ τοῦ πλησίον πολλὰ πράγματα καὶ διὰ νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ ἀφορμὰς σχολίων.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ δραματικὸν μέρος τῆς δίκης δὲν ἐστάθη ἀντάξιον τῶν προσδοκιῶν τοῦ πλήθους. Ὁ πολὺς Γρήσας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπερίμεναν ὅλως προτότυπον ὑπεράσπισιν καὶ παραδόξους ἰσχυρισμούς, παρέστη ὡς ὁ κοινότερος τῶν κατηγορουμένων.

Καὶ τί δὲν ἐλέγετο ὅτι ὁ Αὐθέντης τῆς ὑπηρετρίας του θὰ ἔφερεν εἰς ἀπολογίαὺν του!

Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχα ἀκούσει καὶ τὸ ἐξῆς. Ὅτι ἀποτεινόμενος πρὸς ἓνα ἐκ τῶν δικαστῶν θὰ τῷ ἔλεγε. «Κύριε δικαστά! Εἶναι πιστευταὶ αἱ ἐναντίον μου τρεῖς ἢ τέσσαρες σημεριναὶ κατηγορίαι, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ μὲ παρστήσουν ὡς νέον μὴ ἡθικὸν ἢ ὡς ἐκφυλὸν, ἐνῶ ἐγὼ τιμῶμαι διὰ τῆς στενῆς φιλίας σας; Εἶναι ποτὲ δυνατόν τὰ συμπόσια τα ὁποῖα δίδω εἰς τὸ σπῆτι μου νὰ ἔχουν τόσον ἄσχημον χαρακτῆρα ἀφοῦ πρὶν φάγω καὶ μετὰ τὸ φαγετὸν εὐρίσκομαι μαζὶ σας;»

Ἐγὼ βεβαίως δὲν ἐπίστευσα οὔτε ὅτι θὰ τῷ ἐπετρέπετο, οὔτε ὅτι θὰ ἐτόλμα νὰ εἴπῃ τοιαύτας ἀνοησίας — καθὼς καὶ δὲν τὰς εἶπε — ἀλλὰ διαδόσεις τοῦ εἶδους τούτου ἦτο φυσικόν. νὰ κρατοῦν τὴν περιέργειαν τοῦ κοινῶς εἰς τὸ κατακόρυφον.

Εἰς τὴν διάφευσιν τῶν ἐλπίδων τοῦ ἀκροατηρίου

καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν προσετέθη ἀκόμη καὶ ἄλλο τι. Δὲν τῷ ἤρρεσεν ἡ ἀπόφασις!

Εἶναι πολὺ παράδοξα τὰ πλήθη καὶ ὅταν πράττουν καὶ ὅταν συλλογίζονται!

Πρῶτον. Ἐπεθύμει νὰ μὴ βλέπῃ λαμβάνοντα μέρος εἰς τὸ δικαστήριον δικαστὴν στενωῶς συνδεόμενον μετὰ τῶν κατηγορουμένων.

Δεύτερον. Ἦθελε, σῶσον ἐλέησον, νὰ ἴδῃ ἐξίσου καταδικαζόμενον καὶ τὸν ἕτερον τῶν κατηγορουμένων, δημόσιον ὑπάλληλον μὲ ἄμεμπτον περιβολὴν καὶ διάπυρον ὄργανισμὸν.

Διὰ ταῦτα καὶ ὅταν ἐξεφωνήθη ἡ ἀπόφασις καὶ ἀπῆλθον οἱ κατηγορούμενοι καὶ ἐκλείσθησαν αἱ πύλαι τῶν Δικαστηρίων, οἱ ὅμιλοι ζωηρῶς σχολιάζοντες ἐξηκολούθουν νὰ στρέψωσι τὰ βλέμματα ἐν ἀγανακτήσει πρὸς τὸ μέγαρον τῆς Θέμιδος.

Πράγμα τὸ ὁποῖον εἶδα καὶ ἄλλοτε.

Κατὰ τὴν δίκην συνέβη καὶ τι ἀπροσδόκητον. Ἐνῷ δηλαδὴ ὁ συνήγορος ἐνὸς τῶν κατηγορουμένων τὸν παρίστανεν ὡς ἀπολαύοντα τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγαπὴν ὅλης τῆς κοινωνίας, τὸ ἀκροατήριον διεμαρτυρήθη θορυβωδῶς. Ἐπραξε καλῶς; Βεβαίως ὄχι.

Οἱ φρονεῦντες τὸ ἐναντίον διατείνονται ὅτι τὸ ἀκροατήριον προεκλήθη καὶ ὅτι ἂν δὲν διεμαρτύρετο θὰ ἀπεδείκνυε συμπαθειαν πρὸς τὴν δικαζομένην πράξιν καὶ θὰ καθίστατο πιστευτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ συνηγόρου. Chi tace confertima.

Οἱ ἀδιόρθωτοι συμπολίται μου δὲν ἀφῆκαν οὔτε λέξιν νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν συζήτησιν τῆς δίκης.

Ἡ πράξις — σοῦ λέγουν — ἦτο ἀποδεδειγμένη. Διατί νὰ μὴ τιμωρηθῇ καὶ ὁ ἄλλος ὅπως ἔπρεπε;

— Δὲν εἴσθε ἀρμόδιοι. Τὸ Δικαστήριον γνωρίζει τί κάμνει.

— Μὲ συγχωρεῖς. Ἡ πράξις δὲν ἦτο παστρική. Τὸ εἶπε καὶ ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς. Ἡ πράξις εἰ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΥΚΟΥΡΙΟΥ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΤΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΝΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.5441.630050

ναι βδελυρά και τον χαρακτηρισμόν της αφίνω να εκτιμήση ή κοινωνία. » Τί θα είπη αυτό ;

Εδώ τά έχασα ! Πράγματι την αποστροφήν αυτήν και εγώ δεν είχα δυνηθώ να έρμηνεύσω. Μήπως ή δικαία απόφασις περιεμένετο από την κοινωνίαν και όχι από τὸ Δικαστήριον ;

Ακούοντες καὸ' ήμέραν καταδικαστικάς αποφάσεις με περιορισμόν της προσωπικής ελευθερίας οί ακροαται της περί ης πρόκειται δίχης καταπλάγσαν όταν ήκουσαν ποιήνν είκοσάδραχμον.

— Αύριον την ξανακάνει — μου έλεγεν ένας — Με είκοσι δραχμάς τί επλήρωσε ; Είς όποιον ξενοδοχείον και αν επήγγαινε, να καλοφάγη, να καλοπή και να στείλη και τον ξενοδόχον δια θέλημα δεν θα του έστοίχιζε ;

Τώρα τὸ βέβαιον είναι, ότι υπάρχουν και ξενοδοχεία ευθηνότερα, αλλ' ή περιποίησίς των εν γένει στερείται . . . χ α ρ ι τ ο ς .

Είς τὸ ζήτημα της περιωπής των κατηγορουμένων πάντοτε παρετήρησα ότι αι απαιτήσεις του πλήθους εύρίσκονται εις αντίθεσιν με την γνώμην της δικαιοσύνης, τουλάχιστον της έγχωρίας. Ο κόσμος, παρ' ήμιν, έννοεί να βλέπη εξίσου τιμωρουμένους τούς όρνητοκλέπτας όσον και τούς ποδηλατιστάς, τόνον τούς ανυποδήςτους εγκληματίας όσον και τούς διοπτροφόρους !

Παράδοξος ψυχολογική κατάστασις ή όποία δεν τῶ επιτρέπει να αναγνωρίση ως ελαφρυντικά ούτε τὰ λουστρίνια, ούτε την κοινωνικήν θέσιν.

Και εις τούτο νομίζω ότι πταίουν τὰ βιβλία και αι εφημερίδες. Πέρισυ, π. χ. εις εν ευρωπαϊκόν δικαστήριον εδίκάζετο δι' εγκλημά τι νεαρός άσωτος, δούξ η κόμης, δεν ένθυμομαι. Ο πρόεδρος έκφωνών την απόφασιν αποτείνεται προς τον κατηγορούμενον και τῶ λέγει.

« Κατηγορούμενε ! Είς κάθε άλλον εγκληματίαν της ήλικίας σου θα ήμεθα επεικείς. Επειδή όμως σύ άνήκεις εις μεγάλην και πλουσίαν οικογένειαν και ωφειλες να ήσαι παράδειγμα δια τούς άλλους, δια τούτο σου επιβάλλομεν τον ανώτατον όρον της ποινης.

Αυτά αναγινώσκει ο άλλος και τὰ πέρνει τοίς μετρητοίς. Αλλ' έρωτώ. Είναι δυνατόν επί τέλους μία Δικαιοσύνη να ισχύη δι' όλα τὰ κλίματα και δι' όλα τὰ ήθη ; Ας μη ήμεθα υπερβολικοί !

Οτι ήμεθα φύσει γκρινιάρηδες και ότι εις τας κρίσεις μας υπερπηδώνεν κάθε φραγμόν, ουδεμία αμφιβολία. Καθιστάμεθα τοιουτοτρόπως άδικοι αλλ' αποδεικνύομεν και άμάθειαν παχυλήν εις πολλά ζητήματα.

Γρηγόριος φίλος μου, μέτα εις τας συζητήσεις τας

ζωηράς μετά την δίχην, ένεθυμήθη τον Νάπιερ και δικαστικόν τι έπεισόδιον της εποχής του.

Δικαστής τις, δηλαδή, καθήμενος επί της δικαστικής έδρας εδίκαζεν υπόθεσιν εις την ένδιαφέρειστο, ότε εισήλθεν αίφνης έντός του δικαστηρίου, πληροφορηθείς τούτο, ο Αγγλος τοποτηρητής Νάπιερ και δια του μαστιγίου του κατεβίβασε τον δικαστήν εκ της έδρας αναφωνήσας " a basso indegno ! ,,

— Μα χριστιανέ του Θεού: πρώτον, ποίαν σχέσιν ήμπορεί να έχη ή σημερινή υπόθεσις με τὸ έπεισόδιον του Νάπιερ, ανθρώπου αυθαίρέτου τον όποιον τὸ μαστίγιόν του έθετεν υπεράνω του Νόμου και της Δικαιοσύνης ; Επειτα νομίζετε, ότι ή δικαιοσύνη δεν έκαμε προόδους από την εποχήν του Νάπιερ ; Αν τότε θεωρείτο ως αντικείμενον εις την εύθνητητα του δικαστού τὸ να δικάτῃ φίλον του, εγώ σημερον τὸ θεωρώ άρετήν. Δεν καταλαμβάνετε λοιπόν πόσον ύψηλόν, πόσον έξοχον είναι να καταδικάση κανείς έστω και τον στενότερόν του φίλον, εγκληματίσαντα ; Να τῶ δοθῇ άφορμή να πνίξη την φωνήν της φιλίας εις την φωνήν του καθήκοντος ;

Αλλ' από τούτα λεπτά ζητήματα όλίγοι καταλαμβάνουν.

Τέλος πάντων, υποθέτω ότι δεν θα έχη τὸ « Ζιζάνιον » χωρον διαθέσιμον δια περισσοτέραν φλυαρίαν. Εγώ συνεβούλευσα όσους ήκουσα να συζητούν δια τὸ θέμα και συνιστώ ακόμη εις όσους δεν γνωρίζω, να παύσουν παραφορτόνοντες τον νοῦν των με ξένας φροντίδας. Τὰ της Δικαιοσύνης εις τὰ δικαστήρια και ήμείς με την κακομοιριά μας.

Αλλως τε άς μη λησμονώμεν ότι εις κάθε περίπτωση ο ποινικός νόμος έχει κατ'εστῆσιν οίανδήποτε απόφασιν, όρθην, δικαίαν και σεβαστήν.

Ούτως.

ΚΑΡΟΤΣΑΔΑ

Μ' επήρες — τὸ θυμῶμαι με καμάρι μου —
μέσ' τὸ κομφὸ άμαξάκι σου μιὰ μέρα,
κι' έπίστευσα πῶς τῶκανες για χάρι μου
πῶς ήθελες να πάρω λίγ' άγέρα.

Μ' άργά μέσα στο κούφιο μου κεφάλι
πῶς ήθελες με λόγια να με σιάξῃς
είδα και μυστικά άγάλη-γάλη
μοῦπες γλυκά γλυκά . . . τὰ εξ' άμάξης.

Ήραζν-γεν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ



‘Ο Γιάνης κι’ ο Μαρῆς,
μιλουῦνε κι’ ἀπορεῖς.

Μ. — Καθὼς λοιπὸν τὰ λέγαμε προηγουμένως, Γιάννη,
ἡ σήμερα, ἡ αὐριο ἀνυπερθέτως γθίνει
ὁ ὑπουργὸς ὁ προσφιλὴς
ποῦ μετ’ ἀβρότητας πολλῆς
στὴ σάλα θὰ μᾶς μπάτη
κι’ ἂν μᾶς φωτίσῃ φράγκικα πὼς ἔχουμε περάσει,
ἐμεῖς θὰν τ’ ἀπαντήσουμε, βρε’ Γιάννη, βεραμέντε,
περνάμε δοξά τῷ Θεῷ περονοσποριμέντε!

Γ. — Κι’ ἐγὼ φωτώντας, βρε’ Μαρῆ, κατόρθωτα νὰ μάθω,
πὼς στὸ νησί μας ἔχονται παρέα μετ’ ὁν “Αθω,
ὁ φὸν ὁ Πλέστην πρεσβυτὴς τῶν Γερμανῶν μεγάλος
κι’ ἀκόμα κι’ ἓνας ἄλλος
ἐπίσης διπλωματικός καὶ νέος ζηλευμένος,
ἀλλὰ μοῦ κακοφαίνεται πὼς εἶναι παντρεμένος
καὶ συνεπῶς, μωρὲ Μαρῆ, τῆς καθεμιᾶς τὸ μάτι,
καθόλου δὲν θὰ γουρλωθῇ γι’ αὐτὸν τὸ διπλωμάτη.

Καὶ λέγεται πὼς ἔρχεται μετ’ αὐτούς τοὺς βαρῶνους,
γὰ νὰ τοὺς δείξῃ, βρε’ Μαρῆ, τὴ Βάλτα καὶ τοὺς Πρόνους.
καὶ λένε πὼς τοὺς κοιθαλεῖ νὰ πάρουν μιὰν ιδέα,
ἀπ’ τοῦ Κραστὰ τὸ σπεταρὸ κι’ ἀπ’ τὰ λοιπά σποῖδαῖα,
σποῖδαῖα καὶ περιέργα τοῦ τόπου μας μνημεῖα
κι’ ἴσως τοὺς πᾶσι, βρε’ Μαρῆ, καὶ στὴν Εἰκοσιμία
νὰ δείξῃ καὶ ν’ ἀρνηθῇ τῶν σοφῶν κυρίων,
ποῦ ὁ Λουκάς ἔτραξεν ἐτότε τὸ θηρίον!

Βεβαίως, κι’ ἀπ’ τὴ Λεβιθῶ, Μαρῆ, θὰν τοὺς περάσῃ
ἀπὸ φροντίσει πρίντερα στοὺς δρόμους ν’ ἀρχιδιάσῃ
ὅλο τὸ καυτολιγιὸν ποῦ τρέμει στ’ ὄνομά του,
μόνον καὶ μόνον διλατῇ γιὰ τὰ παρὰ τῆς του,
Τὰ Κλεισμάτα κι’ ἡ Κεραμὶς θὲν ν’ ἀναιματοθοῦνε,
πλατάρχοι πρῶτοι, δεύτεροι τῷ φέρτῃ θὰ βρεθοῦνε
κι’ ἂν πεταχτοῦν καὶ στὸν Ἑλνὸ εἰς ἀδρεῖς οἱ μεγάλοι,

ὁ Κυπριώτης ὁ γακτὸς
θὰ πῇ τοῦ γέροντος πατρὸς,
ν’ ἀνέβῃ σ’ ἓνα ψήλωμα καὶ λόγῳ νὰν τοὺς βγάλῃ!

Καὶ πρέπει νὰ παραδεχθῇ καὶ πρέπει νὰ πιστέψῃς,
πὼς ἡ μιὰ καὶ πανυχρὰ τῆς νήσου περιφέρεια,
τιμᾶται καὶ δοξάζεται μ’ αὐτὰς τὰς ἐπισκέψεις,
κι’ ἂν ὁ Ῥωμᾶνος μᾶς ξεχνᾷ γιὰ πράγματα πρὸ σέρια,
πληρώνει τὰς ἐλλείψεις του αὐτὰς τὰς σμικροτάτας,
ἐπισκεπτόμενος, ἡμᾶς μ’ αὐτοὺς τοὺς διπλωμάτας.

Κι’ ἂν ὑπουργὸς γενόμενος μᾶς ἐξελεῖς τὴν πόρτα,
κι’ ἂν κάπως μᾶς βεζήλεψῃ μ’ αὐτὸν τὸν Διλλαπόρτα,
κι’ ἂν στὴν Ἀθήνα πῆγαμε καὶ διγλου δὲν μᾶς γνώρισε,
κι’ ἂν τὴν Ἰθάκην ἐξ ἡμῶν ἀπέσπασε κι’ ἐχώρισε,
κι’ ἂν ἐξωθίτως, βρε’ Μαρῆ, πληροποροῦμαι ὅτι
θὰ φέρῃ στὴν πατρίδα μας Ζακυνθὸν Δεσπότη,
ἀροῦ καὶ φέρνῃ σήμερα βαρῶνους καὶ μαρκεζους,
μόνον γιὰ νὰ θαυμάσουνε στ’ Ἀράκλι τοὺς τσερεζους,
ὅλα νὰν τὰ ξεχάσουμε γι’ αὐτὸ τὸ τελευταῖο,
ποῦ μᾶς γνωρίζει δηλαδὴ
μ’ ἀνθρώπους πῶχους σπουδῇ
καὶ τίποτα δὲν κάνουνε χωρὶς τὸ γαλατῖο.

Μ. — Μ’ αὐτὸν τὸν Πλέστην ποῦ μοῦ λῆς, μωρὲ κοῦρμένε Γιάννη,
πολλὰ ὁ νοὺς μου βάνει
καὶ δηλαδὴ τὸ θεωρῶ ἐκτός ἀμφιβολίας
πὼς ἴσως νύχνη συγγενὴ τὸν Μπλέτσα τῆς ξυλείας,
γιατὶ κι’ ἐμεῖς μὲν λέγαμε, ἤθιναι καιροὶ καὶ χρόνοι
ποῦ κόμητες ὑπὴρξαμεν καὶ δοῦκες καὶ βαρῶνοι
κι’ ἐλέγαν τίς γυναῖκες μας, δετόρες καὶ κοντέστες,
ἀρότου ὅμως ἤλλαμε μετ’ αὐτοῖς Ῥωμηνοὺς σὲ σχέτες
τὰ φόντα καὶ τὰ τίτολα τῆς τῶσης εὐγενείας,
τὰ τρύπησε καὶ τᾶραγε ὁ σκόρος τῆς πενίας.

Γ. — Τὰ περασμένα ξέχαστα καὶ πὲς μου τ’ εἶχε γίνει
μ’ ἐκεῖνο τὸ οἰκόπεδον τῶν πρόδερος Γκιετιλίνης
εἰς μωρὲ παμπόνηρε θὰ ξέρῃς τὴν αἰτία
π’ ὁ δῆμος τὰ μετάνυχτα τοὺς τῶκαμς πλαταῖα.
Ἐν’ ἀπαράλλαχτο μ’ αὐτὸ τῆς νύχτας νταβατοῦρι,
ξέρω πὼς ἐσυνέδισε μετ’ αὐτοὺς στὸ Ἀηζοῦρι
καὶ μ’ ἀπορία βέβαια, δικαία καὶ μεγάλη
βλέπω τὸ ὅτι σήμερα γὰ τοῦ Ισουλμάνη παλι.

Μ. — Βρε ἀδελφὲ, σημείωσε πῶς οἱ Γκεντιλινάτοι
 ποῦνε πολὺ φιλήσυχοι καὶ γαλαντόμοι νέοι,
 κατέχουν ἓνα γήπεδον στὴν ἀγορὰ μας: κάτω
 κι' ἐμπῆκε σώνει καὶ καλὰ τοῦ Πίπη τοῦ Λουκάτου,
 τὸ γήπεδον τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν τῶν φιλονόμων
 νὰν τὸ κηρύξῃ ἀχρηστον καὶ νὰν τὸ κάμῃ δρόμον.
 Βάνει λοιπὸν ὡς δῆμαρχος διὰ νυχτὸς ἀταξί
 καὶ δόστου χέρι, χέρι,
 ὡς εἶδος καλλιτεχνικὸν κατέστησεν ἐπίπεδον
 τῶν ἀδελφῶν τὸ γήπεδον.

Ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐγερθεὶς λοιπὸν καταλαμβάνεις,
 ὁ ἕτερος τῶν ἀδελφῶν ὁ μάλιστα Ἰωάννης,
 κι' ἐξαίφνης τὴν κατάληψιν ἰδὼν τοῦ κτήματός του,
 εὐθὺς μοχλὸν τεράστιον προσέλαβεν ἀπὸς τὸν
 καὶ καταθέσας καὶ μιγρὲ καὶ γάντια καὶ φουλά
 τῆς ψυχῆς τὰ καμώματα τὰ θαλασσῶνι ὅλα!

Γ. — Μόνον αὐτὰ συνέβησαν;

Μ. — Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο
 παρὰ πῶς θὰ συνέβαινε σουτοῦρο πρὸ μεγάλο,
 καὶ σίγουρα θὰ ἴσπορίζε καὶ κανενὸς ἡ μύτη,
 ἂν ὁ Τζωρτζάκης δηλαδὴ δὲν εἶχε κοσκινητή.
 Ὁ Τζωρτζάκης εἶχε κοσκιναῖ κι' ἦτανε πεσσωμένος.
 θάταν τὸ πρᾶμμα σοβαρὸ νᾶταν' ἀσηκωμένος.
 Ὁ Τζωρτζάκης εἶχε κοσκιναῖ ὀπίσω στὰ καθίσματα,
 εἶδ' ἄλλως χαιρετίσματα!
 Ὁ δῆμος δὲν ἐκούτας ποτὲ νὰ βάλῃ χέρι,
 ἂν κοσκιναῖ δὲν ἐβόγανε ὁ Τζωρτζάκης τὸ ξιφτερί.
 Ἄν δὲν εἶχε τὸν κοσκιναῖ,
 θὰ πῆγε τοῦ δῆμο... νά!
 καὶ τέτοιο παρατραγάδι ποτὲ δὲν θάχε γίνει,
 ἀπάνου στὸ οἰκόπεδο τῶν πρὸ δερὸς Γκεντιλίνῃ.

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

Ἄν μὲ γελάς, γιατί νὰ μὲ συντρίβῃς
 ἀφοῦ ποτὲ δὲν σῶκαμα κακό!
 Κι' ἂν μ' ἀγαπᾷς, γιατί νὰ μοῦ τὸ κρύβῃς
 τέτοιο γλυκὸ κι' οὐράνιο μυστικό.

Ζῶ μὲ καρδιὰ νεκρὴ, ποῦν πεθαμένη,
 προτοῦ χαρῇ τῇ νηότη τῇ χρυσῇ.
 μ' ἀφ' τῇ ζωῇ μου αὐτῇ τὴν κολασμένη,
 ἄχ πῶς ποθῶ νὰ μ' ἐξώστες ἐσὺ!

Ὁ ἴδιος.

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΣΟΝΕΤΟ

Σχισθεῖτε παιδιὰ ἴπατε σ' τὸ Μάη.
 Ὡ νὰ εἶχα κ' ἐγὼ τὴν ξεγνοιασιά σας,
 Τῇ δυνάμει, τὰ νηῶτα τὰ δικά σας,
 Νᾶλθω κ' ἐγὼ μ' ἐσᾶς ἔξω σ' τὸ πλάι.

Ἦτροπῇ σ' ὅποιονε νέο, ἡ νέα, δὲν πᾶει.
 Ἀφήσετε σ' ἐμᾶς τοὺς γέροντάς σας
 Τὴν ἐγνοια τοῦ σπητιοῦ· πάρτε κοντά σας
 Νὰ φάτε, καὶ νὰ δόσετε νὰ φάη,

Ἀνθρώπου, ἡ ζωῶν, ὅ,τινος δὲν ἔχει,
 Χαιρόσθενε καὶ κάνετε νὰ χαίρεται
 Ὁ κόσμος ὅλος. Ὁ Θεὸς μας βρέχει.

Ἀπάνου σ' ὅλους ὅμοια. Καὶ νὰ ξέρετε
 Ὅτι κάθε εὐχαρίστια μοιρασμένη,
 Μᾶς ξανάρχεται διπλασιασμένη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

(Ἐκ τῶν ἀνεχδότων)

ΣΕ ΜΙΑ

Ὁλόχαρος ἐρχόμουν γλυκὰ νὰ σοῦ μιλήσω,
 μὴ μέρη πῶς ἀγνάντεψα στὴ γρύλια, τὸ τσατσουλι σου·
 ἀλλὰ μπορεῖ νὰ φαντασθῇς πῶς γύρισα ὀπίσω,
 ὅταν ἀντί νὰ βρῶ ἐσέ... εὐρήκα τὸ γατσουλι σου!

ἦ + ἦ.

Ὁ Γλασὸς, τὸ ζηλεμένο τοῦ Μαράτου τὸ παιδί,
 αὐριο πανηγυρίζει· καὶ γιὰ τοῦτο δηλαδὴ,
 ἀπὸ μέσ' ἀρ' τὴν καρδιά μου θὰ τοῦ δώσω μὴν εὐχή,
 ὅσο γίνεται μεγάλος, πρὶν πολὺ νὰ εὐτυχῇ.

Νέος διπλογράφος, ἔχων διαθεσίμους ὥρες, ἀναλαμβάνει νὰ
 κρατῇ ἐμπορικὰ βιβλία Πληροφορίαι παρ' ἐμὴν.

Σπεύσατε οἱ καλίσθητοι εἰς τὸ ἐμποροπρακτικὸν τοῦ Ἀρ-
 σένῃ διότι σχεδὸν ἐξηκλήθησαν τὰ νομωτὰ ὑφάσματα τῆς
 ἐποχῆς.

Καπέλα, ψάθε; νομωτὲ γιὰ καθενὸς κεφάλι,
 ὁ Βλίσσα ἀπὸ ἑσέ, οἷς τῶν ὀπ' καὶ πάλι.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΠΟΛΙΤΕΙΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ